

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.460 van 6 maart 1996
in de zaak A. 65.402/IV-15.355.**

In zake : 1. Dirk DE BRANDT,
2. Nicole RUBBENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY, E. EMPEREUR
en J. BLANCHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten E. RYCKBOST en B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Dirk DE BRANDT
en Nicole RUBBENS op 4 september 1995 hebben ingediend
om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
het besluit van 22 mei 1995 van de Vlaamse minister van
Leefmilieu en Huisvesting tot onteigening bij hoogdrin-
gende omstandigheden ten algemenen nutte van slikken en
schorren van Schelde en Durme in de gemeenten Antwerpen,
Zwijndrecht, Bornem, Beveren, Temse, Dendermonde, Hamme
en Waasmunster;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekers eigenaar zijn van buitendijkse percelen met een oppervlakte van 23,17 ha, waarvoor het bestreden besluit aan het Vlaamse Gewest machtiging verleent om met het oog op de oprichting van een staatsnatuurreservaat tot onteigening ervan over te gaan; dat uit de bij het besluit gevoegde onteigeningsplannen blijkt dat die gronden als bestemming hebben : wijmland, bos, poel, woeste grond, dijk en aanspoeling, en dat blijkens het bij koninklijk besluit van 15 oktober 1975 goedgekeurde gewestplan Dendermonde het merendeel van die gronden gelegen is in een natuurgebied;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekers het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt uiteenzetten :

"Indien het bestreden onteigeningsbesluit niet geschorst zou worden door Uw Raad en verzoekers een uitspraak over het annulatieberoep dienen af te wachten, kan tegenpartij op uiterst snelle wijze van de eigendomsberoving een feit maken.

Wanneer de onteigenaar de gerechtelijke onteigeningsprocedure voor de Vrederechter aanvat, dreigen verzoekers op zeer korte termijn hun eigendom te verliezen. De Vrederechter dient inderdaad binnen de 48 uren na de verschijning ter plaatse te beschikken over de onteigeningsvordering (Art. 7 van de wet van 26 juli 1962). Tussen de neerlegging van het verzoekschrift tot onteigening en het provisioneel vonnis van de Vrederechter verlopen uiterlijk 23 dagen, en deze termijn kan feitelijk zelfs tot 9 dagen beperkt zijn (Art. 4 tot 7 van de wet van 26 juli 1962).

De afwezigheid van schorsingsprocedure zou verzoekers dan ook blootstellen aan een ernstig nadeel, zijnde de eigendomsberoving van ongeveer 25 hectare grond. Dit nadeel is zeer moeilijk te herstellen wegens de tussentijdse uitvoering van het onteigeningsvonnis. De onteigeningsvergoeding die er desgevallend zal betaald worden is niet bij machte om het door verzoekers geleden nadeel te herstellen, nu een aaneengesloten terrein van ongeveer 25 hectare in Vlaanderen onvindbaar en uniek is.

Het annulatieberoep alleen kan, daar het niet schorsend is, niet verhinderen dat de Minister de onteigening vordert voor de Vrederechter.

Een latere vernietiging van het machtigingsbesluit alleen (zonder schorsing) kan verzoekers geen heil brengen, nu deze niet van aard is om de inmiddels doorgevoerde eigendomsoverdracht in se teniet te doen.

Al de tijd dat verzoekers hun eigendom niet hebben kunnen gebruiken is niet vatbaar voor een definitieve a posteriori begroting.

...";

dat zij nog verwijzen naar 's Raads arresten nr. 43.456, n.v. LEIEBOS en G. VANDOORNE, van 24 juni 1993, nr. 46.580, VERGAUWE, van 22 maart 1994, en nr. 45.215, n.v. IMMOGROEP JOYE, van 9 december 1993; dat onder de rubriek "Feiten" verzoekers stellen dat zij de percelen gebruiken voor jachtdoeleinden, waarbij eerste verzoeker, die aannemer is, dat jachtterrein als commerciële troef aanwendt voor zijn klanten;

Overwegende, wat betreft het beweerde unieke karakter van de percelen als "een aaneengesloten terrein van ongeveer 25 hectare", dat inzage van het administratief dossier, inzonderheid van de situatiekaarten van de te onteigenen percelen, leert dat het eigendom van verzoekers geen aaneengesloten geheel van ongeveer 25 hectare vormt, maar dat het een vijftal territoriaal opgesplitste delen omvat; dat de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan beoordelen op grond van onjuiste aangebrachte elementen;

Overwegende, voorts, dat eerste verzoeker in gebreke blijft het bewijs van zijn jachtverlof en van het plan van het jachtterrein voor te leggen, ofschoon de auditeur in zijn verslag op het gebrek aan overlegging van die stukken, die eerste verzoeker als houder van een jachtrecht in zijn bezit dient te hebben, heeft gewezen; dat alzo de Raad niet kan nagaan of eerste verzoeker door het verlies van het jachtrecht op de betrokken percelen, niet meer over een aaneengesloten oppervlakte van 40 hectare beschikt, die toelaat het jachtrecht er op uit te oefenen; dat, daarenboven, het niet langer kunnen gebruiken van die percelen voor jachtdoeleinden als commerciële troef voor de cliënten van eerste verzoeker neerkomt op een financieel verlies dat in principe steeds herstelbaar is; dat verzoekers geen gegevens aanbrengen die erop duiden dat dit principe hier niet opgaat;

Overwegende dat nu verzoekers in hun verzoekschrift geen concrete gegevens aanbrengen die aantonen dat de betrokken terreinen voor hen een waarde hebben die het louter financiële overstijgt en waarvan het verlies niet kan worden goedge maakt door de in artikel 16 van de gecoördineerde Grondwet voorgeschreven voorafgaande billijke schadeloosstelling, de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes maart 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.